

Bygget av ishallen skapade tidningsrubriker.

"Simishallen" blev Lindehov efter rekordinsamling

Publicerad: 24 november 2015

Författare: Hans Andersson

Det hade inte blivit någon ishall om inte så många människor lagt ner så mycket tid. Inte bara på bygget utan också för att få pengar till Lindehov. Innan bygget kunde börja gällde det att samla in 250 000 kr som en grundplåt.

Diskussionerna om en ishall hade förts länge i Lindlöven. Uterinken anlades redan 1962 – den första konstfrusna rinken i distriktet. Det började byggas ishallar runt om i landet. När sedan Guldsmidshyttan byggt Råsshallen blev ishallsfrågan än mer angelägen i centralorten Lindesberg. Redan 1980 hade man satt av pengar för att byta kylsystem på den konstfrusna utomhusrinken så att den skulle fungera med en överbyggnad.

Men idén från början var en kombinerad sim- och ishall på Stadsskogsvallen. Överskottsvärme från kylaggregaten skulle värma simmarens vatten. Lindlöven och Lindesbergs Simsällskap inledde ett samarbete hösten 1982. En allians – ALS, Alliansen för Lindesbergs Simhall – bildades för "simishallen" som redan våren 1983 visades som modell på Bergslagsmässan. Men ett halvår senare tvärdog projektet, när kommunen sade att man inte tänkte bygga någon ishall utan bara spara ihop till en simhall under ett antal år.

Efter alla turer – ibland med högt tonläge – så gav till slut Lindlöven upp och Per Karlsson i U-sektionen sade i maj 1984 att föreningen i egen regi skulle se till att en ishall var på plats i september 1985.

Bantad borgen

Lindlövens IF började på en gång att räkna på vad en ishall skulle kosta och prislappen blev 2,5 miljoner kr. Föreningen står för 750 000 kr – en halv miljon i eget arbete och 250 000 kr skulle samlas in. Insamlingen startade i maj 1984 och knappt ett år senare var man uppe i 140 000kr. Ordförande P G Pettersson trodde att klubben skulle klara det. Kontrakt skrevs med STT Svensk Träbyggnadsteknik som skulle leverera stommen och kommunen gick i borgen med 1,5 milj. kr.

Det var runt 300 000 kr mindre än vad som behövdes och det ledde till oro, skrivelser och politiska debatter. När fullmäktige röstade 27 för och 23 emot det lägre borgensbeloppet, så gick luften ur i föreningen – för ett tag. "Hallbygget är allvarligt hotat", sade Lindlövens ordförande PG Pettersson. Medan politikerna beskyldes för bypolitik, varnade andra för föreningsbyggda ishallar. Till slut ställde Volvo Komponenter upp med 300 000 kr som bidrag resp lån och bygget kunde börja. Fredag den 19 april 1985 tog fritidschefen och föreningsordföranden tillsammans det första gemensamma spadtaget.

Lindesbergarna skänkte pengar

När insamlingen satte igång låg ribban högt – så många hushåll som möjligt skulle få påhälsning. Supportrar gick runt och fick folk att lova ge ett bidrag varje vecka. De stora insamlarna var Lennart Tapper och Hans Olov Haraldzon som gjorde ett fantastiskt arbete. Målet för insamlingen var 250 000 kr. Men insamlingen nådde inte målet – det blev 227 359 kr inför den första säsongen med den nya ishallen och klubben fick skjuta till drygt 18 000 kr för att klara budgeten. En ekonomisk ansträngning när man hade kostnader på närmare en halv miljon för de 156 spelare som då använde hallen. Nu gällde det att hyra ut hallen – såväl vinter som sommar – och sälja lotter. Supporterklubben sålde lotter för 75 kr i "Isoleringslotteriet" för att isolera Lindehov. Sommaren 1986 isolerades Lindehov och publiken, som man hoppades skulle bli större, kunde stå varmt första hemmamatchen 1986.

Ett annat sätt att få in pengar var att hyra ut ishallen och ganska omedelbart hölls en sport- och fritidsmässa och LO-sektionen ordnade utställningen "Lindesberg en produktiv bygd" som drog in pengar. Danserna kom igång snabbt. På valborgsmässoafton 1986 kunde danshugade ta sig "en svängom på hockeyrinken". D.v.s. det var "mogendans" till Zeerix orkester.

Gert Rydelius var med i bygget av ishallen. Han satt i styrelsen för Lindlöven – ett tag som ordförande – och var med och arrangerade danser på Lindehov.

– Vi hade dansgolv av billigaste material – plywood- som vi tejade ihop. I början gav danserna pengar och ibland kunde det bli ett rejält netto – nåt år runt 50 000 kr berättar han. Som mest kunde det bli 13 – 14 danser under en säsong och det höll på fem, sex år, säger han. Och det var nåt år då det knappt gick ihop.

Bygget fortsatte

För att hålla nere kostnaderna och sprida dem över flera år, så fortsatte byggarbeten flera år efter det att de första skären tagits i mitten av september och hallen invigts officiellt den 29 december 1985. Först hade man en kiosk utomhus, men under hösten 1985 byggdes Maxim – inomhuskafeterian för 75 personer som var klar till invigningen. Ett sextiotal företag hade varit med och förverkligat Café Maxim som kunde hålla öppet tack vare de hundratalet föräldrar i Lindlövens Föräldraförening som bildades redan 1979.

En period pågick det spikande uppe på taket, samtidigt som det åktes skridskor på rinkens under. Den första tiden var läktaren provisorisk, men 1989 byggdes den permanenta samtidigt som man satte panel på väggarna..

-Jag minns hur vi några år efter invigningen byggde en ny läktare – långa plankor lackades nere vid fabriksbyggnaden på Banvägen, där återvinningen nu ligger, och fraktades på släp efter traktorer upp till ishallen, berättar Anders Klack, som då spelade i Lindlöven och som är son till Göran Klack, en av de absolut mest drivande i ishallsbygget.

Under 1992 byggdes ett nytt materialförråd under läktaren. Alla lag fick egna materialbodrar. Fem år senare byggdes ett styrketräningsrum.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/simishallen-blev-lindehov-efter-rekordinsamling/>